

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zastoupen ustanoveným zástupcem JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem se sídlem Štefánikova 48, Praha 5, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2014, č. j. 22 Af 97/2012 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce - advokátovi JUDr. Zdeňku Koschinovi **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka ve výši 4.114 Kč, která mu bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností ze dne 21. 7. 2014 se žalobce - Ing. V. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2014, č. j. 22 Af 97/2012 – 55, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 19. 6. 2014, č. j. 22 Af 97/2012 – 55, zamítl jako nedůvodnou žalobu Ing. V. K. proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 29. 5. 2012, č. j. 13537/12 2111 011564 (dále též „rozhodnutí žalovaného“), kterým bylo zamítnuto

odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 16. 11. 2011, č. j. 8455/11-1500-807169, o zastavení odvolacího řízení podle ust. § 112 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), pro neodstranění vad odvolání bránících řádnému projednání tohoto odvolání ve věci rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti správce daně k výkonu správy daní.

Krajský soud při svém rozhodování nejprve přestřel skutkové okolnosti projednávané věci a průběh předchozího daňového řízení. Vyšel při tom z toho, že podstatou sporu je posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ve věci zastavení odvolacího řízení proti výroku II. rozhodnutí tohoto správního orgánu ze dne 10. 6. 2011, č. j. 2947/11-1500-807169, o delegaci, kterým bylo rozhodnuto tak, že u daní, kde je předmětem zdanění nemovitost, je místně příslušným správcem daně žalobce finanční úřad, v jehož územní působnosti se daná nemovitost nachází. Žalobce skutečně svými podáními - odvoláním ze dne 19. 8. 2011 a přípisy ze dne 13. 10. 2011, ze dne 14. 11. 2011 a ze dne 27. 12. 2011 nevyhověl zákonným podmínkám kladeným na odvolání v daňových věcech [ust. § 112 odst. 1 písm. a) d) e) a f) daňového řádu], ani výzvě Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 10. 10. 2011, která byla žalobci doručena dne 25. 10. 2011. Je tomu tak proto, že tato podání svým obsahem nesměřovala vůči napadenému rozhodnutí ze dne 10. 6. 2011, č. j. 2947/11-1500-807169, o delegaci, ale týkala se již ukončených jiných řízení, resp. nesouvisela s odvoláním žalobce ze dne 19. 8. 2011. Jde-li o námitku podjatosti, tak tato byla nekonkrétní, bez vztahu k určitým úředním osobám činným u Finančního ředitelství v Ostravě.

Krajský soud vyslovil názor, že rozhodnutí o zastavení daňového řízení v zásadě podléhá soudnímu přezkoumání. V projednávané věci (při posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení daňového řízení) ovšem nelze přezkoumávat zákonnost podkladového rozhodnutí - rozhodnutí o delegaci ze dne 10. 6. 2011. Naopak je třeba přezkoumat jen zákonnost napadeného rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení, tj. zda byly splněny veškeré zákonné podmínky pro jeho vydání (§ 112 daňového řádu). Správnímu soudu v tomto případě nepřísluší zabývat se věcnou postatou podkladové věci - zákonností samotného rozhodnutí o delegaci, ani jinými výhradami žalobce s projednávanou věcí nesouvisejícími - např. takovými, které směřují do jiných správních rozhodnutí z roku 1997. Krajský soud proto všechny námitky, které nesměřovaly vůči přezkoumávanému rozhodnutí o zastavení řízení, posoudil jako nedůvodné.

Jde-li o podjatost Finančního ředitelství v Ostravě, resp. blíže neurčené osoby tohoto správního orgánu, či zcela jiného správce daně, krajský soud vyslovil názor, že důvodem podjatosti nemůže být z povahy věci postup správního orgánu v jiných věcech (Finančního úřadu ve Frýdlantu nad Ostravicí). Jiné relevantní důvody podjatosti žalobce již neuváděl. Krajský soud se proto z uvedených důvodů ztotožnil s výrokem i odůvodněním napadeného rozhodnutí, žalobní námitky posoudil jako liché a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

pokračování

Stěžovatel především považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný, který porušuje jeho práva a právní řád i ústavní pořádek České republiky. Napadené soudní rozhodnutí je však i výsledkem podjatosti a šikany rozhodujících soudců senátu 22 Af a 22 Ca Krajského soudu v Ostravě vůči jeho osobě již od roku 1998.

Napadený rozsudek je též nepřezkoumatelný. Je tomu tak proto, že krajský soud při svém rozhodování nevzal v potaz, že vyměření daní za rok 1992 místně nepříslušným správcem daně podle § 33 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků a pokynu DS-62 je zcela nicotné, zejména podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. 8/98. Krajský soud nezohlednil při svém rozhodování ani příslušný rozsudek Nejvyššího správního soudu s jeho odůvodněním. Nepřihlédl ani ke skutečnosti, že v jeho věci muselo dojít k zfalšování daňového spisu, protože první jednání o „vyměření“ daní se uskutečnilo až dne 1. 10. 1997 ve Frýdlantu nad Ostravicí. Krajský soud také nevzal v úvahu prokazatelnou podjatost Finančního ředitelství v Ostravě, které vydalo pokyn podřízenému finančnímu úřadu (navíc místně nepříslušnému), jak má ve věci (blíže stěžovatelem neurčené) rozhodnout a že i samo napsalo odůvodnění vydaného rozhodnutí, ačkoliv tak měl učinit výhradně pracovník správce daně.

Krajským soudem ustanovený zástupce stěžovatele JUDr. Zdeněk Koschin, advokát, v doplnění kasační stížnosti nejprve přestřel skutkové okolnosti projednávané věci a uvedl důvody podání kasační stížnosti. Poté navázal na stížnostní argumentaci Ing. V. K., zejména v otázkách nezákonnosti jiných daňových rozhodnutí a tuto argumentaci rozvinul.

Krajský soud podle této argumentace nesprávně vycházel pouze z napadeného rozhodnutí žalovaného. Správně však měl přihlížet i k důvodům, které k vydání tohoto rozhodnutí vedly a posuzovat celkový obsah správního spisu včetně předcházejících rozhodnutí. Měl tedy přihlížet např. k platebnímu výměru Finančního úřadu ve Frýdlantu nad Ostravicí ze dne 13. 11. 1997, k rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 9. 9. 1997, o delegaci místní příslušnosti a k řízením (skutkovým okolnostem) jim předcházejícím, zejména tomu, že nebyly např. v souladu se zákonem doručovány apod. Krajský soud však měl přihlídnout i k jiné věci vedené dříve tímto soudem pod sp. zn. 22 Ca 618/2000, či ke skutečnosti, že se daňový subjekt do dnešního dne soudí s finančními orgány před Obvodním soudem pro Prahu 1 o náhradu škody, která mu vznikla z titulu nezákonných rozhodnutí orgánů finanční správy. Krajský soud tak věc nesprávně posoudil po právní stránce, dospěl-li k závěru, že při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí se měl a mohl zabývat pouze okolnostmi a podmínkami vydání tohoto rozhodnutí a nepřihlížet již k jiným skutečnostem a předchozím rozhodnutím (např. k uváděným rozhodnutím či dodatečným platebním výměrům č. 13, 24, 25 a 26 na důchodovou daň a penále stanoveným v roce 1993).

Stěžovatel se zřetelem ke shora uvedenému proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalované Generální finanční ředitelství považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Tato stížnost nepřináší oproti žalobě argumentačně ani právně nic nového. Odkazuje proto na své vyjádření k žalobě. Podotýká, že v poukazovaných věcech šlo o jiné skutkové okolnosti. Zde se krajský soud správně držel podstaty věci, a to, že se striktně zabýval jen

tím, zda byly správně dodrženy podmínky pro zastavení řízení, či nikoliv. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pro vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

Jde-li o vytýkanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení této námitky musel Nejvyšší správní soud přistoupit přednostně před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, byli by současně napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, či založen na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí správního soudu proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí

pokračování

Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil tento soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č.j. 4 As 5/2003-52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažoval o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažoval. Z rozsudku musí být proto i patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací.

Z přezkoumávaného rozsudku krajského soudu je jednoznačně zřejmé, z jakého skutkového stavu věci vyšel (str. 2 poslední odstavec), i to, že při svém rozhodování striktně posuzoval jen zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a neshledal důvodnými ty námitky stěžovatele, které nesměřovaly proti nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, či s tímto rozhodnutím vůbec nesouvisely. Je z něj rovněž patrné, jak se správní soud vypořádal s argumentací stěžovatele jako žalobce ohledně poukazované podjatosti Finančního ředitelství v Ostravě, která měla - podle těžko uchopitelných žalobních bodů - spočívat v tom, že v předchozích daňových řízeních vedených tímto účastníkem řízení, nebyl stěžovatel úspěšný. Krajský soud výslovně v tomto směru přílehavě poukázal na ust. § 77 odst. 1 daňového řádu a konstatoval, že důvodem podjatosti nemůže být postup správního orgánu v jiných věcech a už vůbec ne postup podřízeného orgánu. Vyslovený názor krajského soudu ohledně namítané podjatosti a zákonnosti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení, resp. ohledně rozhodnutí odvolacího

správního orgánu o zamítnutí odvolání proti tomuto rozhodnutí a o jeho potvrzení, že je tento oprávněn, resp. povinen zabývat se toliko zákonností tohoto žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv rozhodnutím podkladovým (zde rozhodnutím o delegaci místní příslušnosti ze dne 10. 6. 2011), či dokonce rozhodnutími zcela jinými (platebními výměry z roku 1993 či 1997), je nejen přezkoumatelný, ale také věcně správný.

V projednávané věci bylo správní žalobou stěžovatele ze dne 14. 7. 2012 napadeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2012, č. j. 13537/12-2111-011564, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 16. 11. 2011, č. j. 8455/11-1500-807169, o zastavení odvolacího řízení, (stěžovatel v odvolání namítal nezákonnosti týkající se rozhodnutí z roku 1997). V řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. tak byl krajský soud, jak tento správně uvedl ve svém rozsudku, oprávněn posuzovat výlučně zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Při tom byl limitován rozsahem včas uplatněných žalobních bodů (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s.). To znamená, že při posuzování zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí se mohl zabývat jen včas uplatněnými žalobními body, jimiž byla napadána zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, resp. rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2012, č. j. 13537/12-2111-011564. Krajský soud byl tedy oprávněn v mezích žalobních bodů posuzovat jen otázku, zda byly splněny podmínky pro vydání tohoto rozhodnutí, či zda zde byly jiné vady řízení, které mohly předcházet jeho vydání. Tomuto zákonnému požadavku krajský soud vyhověl. Pokud se proto krajský soud ve svém rozsudku vyslovil, že v tomto řízení nemůže posuzovat zákonnost jiných rozhodnutí ani rozhodnutí podkladového (o delegaci), nelze tomuto závěru ničeho vytknout, ani jej nelze považovat za nepřezkoumatelný.

Z totožných důvodů jsou pak liché i v kasační stížnosti přdestřené argumenty, vztahující se k dovozované nezákonnosti podkladového rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ze dne 10. 6. 2011, č. j. 2947/11-1500-807169), či dokonce argumenty o nezákonnosti již v minulosti vyměřené daňové povinnosti stěžovateli v roce 1993 či 1997. Zcela nerozhodné jsou i argumenty a požadavky stěžovatele, aby v jeho věci krajský soud přihlédl k jiné věci vedené dříve tímto soudem pod sp. zn. 22 Ca 618/2000, či ke skutečnosti, že se stěžovatel do dnešního dne s finančními orgány soudí u Obvodního soudu pro Prahu 1 o náhradu škody. Je tak zhora neopodstatněná výhrada stěžovatele, že v tomto směru rozsudek krajského soudu trpí vadami řízení spočívající v tom, skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vyšel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu správní soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud krajský soud podanou žalobu stěžovatele ze dne 14. 7. 2012 proti rozhodnutí žalovaného zamítl, je jeho rozsudek souladný se zákonem (není v rozporu s právním řádem či ústavním pořádkem České republiky).

Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost žalobce směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2014, č. j. 22 Af 97/2012 – 55 (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

pokračování

Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným zástupcem JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem, a proto podle ust. § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Nejvyšší správní soud určil ustanovenému advokátu na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částku ve výši 4.114 Kč [jeden úkon právní služby, kterým je podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti (§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) s přihlédnutím k ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], tj. 3.100 Kč za jeden úkon právní služby; 300 Kč za jeden režijní paušál podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, a 21% daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu